

Fem barn alene i Syria

Fem foreldreløse barn og fire
IS-kvinner

Aftenposten

Metoderapport, SKUP 2019

Prosjektnavn: Fem barn alene i Syria

Redaksjon: Aftenposten

Journalister: Afshin Ismaeli, Tor Arne Andreassen og Trond J. Strøm

Takk til: John Hultgren, Kjetil Hanssen, Per Kristian Aale, Hanne W. Lier, Olga Stokke, Lene Li Dragland, Wasim Riaz. De mange andre kollegaene i redaksjonen som har bidratt til oppfølgingssaker gjennom året.

Publiserte saker:

(Lenkene er gyldig frem til 13. mars. Vi vil levere en ny lenkeliste med utvidet gyldighetstid senere siden dette begrenses av Aftenpostens tekniske løsninger)

05.03.2019: [Norsk tobarnsmor \(28\) har flyktet fra IS-området i Syria – vil tilbake til Norge.](#)

07.03.2019: IS-enken: [Giftet seg med fremmedkriger i Syria via Whatsapp](#)

08.04.2019: [Trønderkvinne \(32\) blant de siste ut av IS-staten. Aftenposten møtte henne i Syria: «Den beste tiden i mitt liv».](#)

22.04.2019: [Fem norske søsken alene i flyktningleir i Syria. Far er død. Mor er forsvunnet.](#)

03.06.2019: [Aftenposten fant søstrene fra Bærum i live i Syria. Passet på fem foreldreløse søsken.](#)

Kontaktperson: Tor Arne Andreassen, taa@ap.no, 91754112 eller +905448437580

Innhold

Innledning

Organisering

Slik gjorde vi det

- Sak nr 1 og 2. Kvinnen som giftet seg på WhatsApp
- Sak nr 3. Trønderkvinnen som elsket tiden hos IS
- Sak nr 4. De fem foreldreløse barna
- Sak 5. De to søstrene fra Bærum

Etikk og spesielle problemstillinger

Konsekvenser

Avslutning

Vedlegg

Innledning

«Kjære alle sammen. Jeg er glad for at fem foreldreløse norske barn som har vært i leiren Al-Hol i Syria, nå er trygt på vei til Norge». Det var Norges statsminister Erna Solberg som sa dette under en pressekonferanse den 3. juni 2019.

To måneder tidligere er Aftenpostens reporter Afshin Ismaeli i Al-Hol-leiren. Rundt ham er det hundrevis av telt, tusenvis av kvinner i heldekkende svarte klær og titusener av barn.

På et teppe fra FNs høykommissær for flyktninger sitter det seks barn. Fire av dem er norske.

- Kan du norsk? spør Afshin.
- Ja, jeg kan norsk, svarer den eldste av barna, en syv år gammel jente.
- Hva med dere andre? spør han.
- Ja, vi kan snakke norsk alle sammen, svarer de tre søsknene.

Det er nesten så Afshin får sjokk. Han har klart å finne barna han har vært på jakt etter. To uker tidligere fikk han et tips fra en kontakt i leiren. Ifølge tipseren skulle det ha kommet fem foreldreløse norske søsken til Al-Hol-leiren i Syria.

Mot alle odds hadde han nå klart å finne dem. Han hadde lyktes til tross for at grensen til Syria ble stengt for ham. Han kom seg inn i en leir som var blitt stengt for alle journalister. Og han fant fem barn blant titusener andre, noe som kunne ha blitt som å lete etter en nål i en høystakk.

I løpet av de påfølgende dagene og ukene skal han og kollegene Tor Arne Andreassen og Trond J. Strøm bruke avanserte elektroniske verktøy for å identifisere barnas foreldre og å finne og intervju besteforeldrene.

Saken om de fem foreldreløse barna forandrer hvordan norske myndigheter forholder seg til IS-kvinnene og barna deres. Og de fem barna blir reddet.

I denne metoderapporten gjør vi også rede for hvordan Aftenposten i løpet av noen måneder fant flere andre IS-kvinner og fikk dem til å snakke. Metoderapporten er skrevet kronologisk, med omtale av den første reportasjen først.

Enkelte kilder kan av hensyn til kildevernet ikke oppgis. Så langt det er mulig vil vi beskrive hvilke metoder vi har benyttet, men i noen tilfeller må vi være tilbakeholdne, både av hensyn til kildevernet, men også for ikke å ødelegge for senere muligheter til å arbeide i Syria.

Alle problemene vi har hatt med myndighetene og andre kan heller ikke beskrives i detalj, fordi vi ikke vil ødelegge forholdet vi har til dem.

Vi kommer i noen tilfeller til å vise til reportasjer som ikke er nevnt blant sakene vi nominerer. Se vedlagt liste i vedleggene.

Organisering

Afshin og Tor Arne har vært på oppdrag sammen i Irak og Syria flere ganger. Men det har også skjedd at Afshin har vært i Irak eller Syria alene, mens Tor Arne har bidratt fra Istanbul. Det var også det som var tilfelle ved disse reportasjene.

I forkant av intervjuene har Tor Arne og Afshin laget en liste med spørsmål som det var aktuelt for Afshin å stille. De har gått gjennom svarene sammen og dersom det har vært mulighet til det, har det blitt utarbeidet oppfølgingsspørsmål som Afshin har stilt. Afshin har også intervjuet flere kilder i Syria, enten på kurdisk eller arabisk. Han snakker begge språkene.

Tor Arne har også bidratt ved å gjøre intervjuer med andre kilder, slik som foreldre, advokater og norske myndigheter.

Det er Tor Arne som har skrevet sakene.

Under arbeidet med reportasjen om de fem foreldreløse barna gjorde vi flere forsøk på å finne kilder i Norge som kunne bidra til identifisering av barna. Trond satt da i Oslo og gjorde i samarbeid med Tor Arne datasøk som skulle vise seg å bli avgjørende.

Slik gjorde vi det:

Sak nr 1 og 2. Kvinnen som giftet seg på WhatsApp

Som nevnt i innledningen har vi, Tor Arne og Afshin, arbeidet i Irak og Syria gjennom flere år. Vi var i Syria sammen for første gang i oktober 2017, da Raqqa, Den islamske statens "hovedstad", sto for fall.

I januar 2019 var vi i Deir ez-Zor-provinsen og møtte kvinner og barn som kom ut fra de siste restene av det såkalte Kalifatet. Vi lette etter nordmenn, men fant ingen. Det skulle senere endre seg.

Da IS' siste tilholdssted i Syria, Baghouz, var i ferd med å falle i mars 2019, kjente vi forholdene godt. Vi hadde vært ved fronten flere ganger, vi hadde besøkt alle flyktningleirene tidligere og fått mange kontakter både blant myndigheter, offentlig ansatte og journalister og fiksere som jobber permanent i regionen.

Under en reportasjereise til Syria våren 2018, var vi først ute med å melde at en norsk IS-kvinne, Aisha Shezadi, hadde dukket opp i Al-Hol-leiren i Syria våren 2018. Arbeidet med sakene som er nominert til årets pris, kan dermed sies å ha startet før 2019 og pågått helt fra starten av året. Men det som konkret utløste den første av de fem nominerte sakene, var et nyhetsvarsel den 5. mars om at en norsk kvinne og hennes to barn nettopp hadde kommet ut av Baghouz. Kvinnen var blitt intervjuet på engelsk.

Afshin kjente en fikser i området som hadde en videosnutt med et intervju med kvinnen og fikk fikseren til å sende ham intervjuet. Selv om vi ikke kunne se kvinnens ansikt fordi det var dekket med en niqab, fikk vi høre fornavnet hennes og høre at hun snakket ren Oslo-dialekt. Vi skjønnte raskt at dette var en 28 år gammel kvinne fra Oslo som vi visste om fra før.

Det må her nevnes at vi hadde fått god hjelp fra vår kollega Olga Stokke, som tidligere har jobbet med saker om det norske jihadistmiljøet og Syriafarerne. Takket være Olga visste vi navnene på de fleste norske kvinnene som hadde reist til Syria. Vi kjente altså kvinnens identitet, vi hadde telefonnummeret til faren hennes og vi hadde en meget interessant historie på lur som vi tidligere ikke hadde fått publisert. Vi hadde brukt flere dager under to tidligere reiser til Syria på å finne sannheten om hvordan hennes tidligere ektemann, den kjente norske fremmedkriger Bastian Vasquez, hadde blitt drept i Syria.

Det hadde tidligere versert historier om at Vasquez ble dømt til døden av IS og henrettet. Vi kunne [påvise at dette ikke stemte](#). Vasquez døde da en av IS' bombefabrikker gikk i luften ved en ulykke, fortalte flere vitner.

Bastian Vasquez hadde vært gift med to norske kvinner samtidig mens han var i Syria. Den ene av dem var Aisha Shezadi, som vi intervjuet i Al-Hol året før. Den 28 år gamle kvinnen som nå hadde kommet til Al-Hol, var den andre konen.

Kvinnens identitet ble ytterligere bekreftet da vi snakket med faren i telefonen. Rett etter at hun hadde kommet seg ut av Baghouz hadde hun lånt en satellittelefon og ringt faren. Ifølge faren hadde datteren sagt til ham at hun ønsket å returnere til Norge.

Afshin var på dette tidspunktet i Syria for å dekke krigføringen i Baghouz. Vi kunne ikke vite sikkert hvor den norske kvinnen var blitt sendt, men satset på at hun ble sendt til Al-Hol-leiren, dit cirka 6000 kvinner og barn fra Baghouz var blitt fraktet. Afshin måtte først reise til etterretningstjenestens kontor i Rimelan, et par timers reise nord for leiren. Tjenestemennene der sa at det kom så mange flyktninger til leiren at de ikke hadde tid til å motta journalister. Men fordi Afshin tidligere hadde intervjuet en av sjefene i YPJ, kurdernes hær for kvinner, la hun inn et godt ord for ham overfor etterretningssjefen. Derfor fikk han tillatelsen mange andre ikke fikk. Da Afshin kom frem til Al-Hol, ble han sjokkert over hvor mange mennesker det var i leiren. Det var så fullt med mennesker at det var vanskelig å komme seg frem. Ti store lagertelt var fulle av mennesker som ventet på å bli registrert før de kunne komme seg inn i hovedleiren.

Som vanlig var alle kvinnene kledd i heldekkende svarte klær med slør foran ansiktet. Hvordan skulle han kunne identifisere én kvinne blant alle disse uidentifiserbare menneskene. Mange av dem var utmattet etter tiden ved fronten i Baghouz. Noen var også svært aggressive og kastet flasker etter besøkende.

Afshin gikk fra telt til telt og ropte på norsk: “er du norsk, er du norsk?” Eller han ropte ut den norske kvinnens navn. Hele tiden forsøkte han å se etter en kvinne som hadde de samme karakteristiske firkantede brillene som den norske kvinnen brukte.

Dette pågikk i tre timer. Mange brukte de firkantede brillene, men ingen av dem var den riktige kvinnen. Han var i ferd med å gi opp, men så, i det aller siste store teltet, var det en som responderte. “Det er meg. Hvordan visste du at jeg er her”?

Samtalen kom raskt i gang og kvinnen lot seg intervju. Bilder ble tatt av kvinnen og de to barna hennes.

Kvinnen kom med en rekke tidligere upubliserte opplysninger, som at hun hadde giftet seg med Vasquez over meldingstjenesten WhatsApp.

Det var svært dårlig nettforbindelse i Al-Hol, men etter hvert fikk vi stoffet hjem og [en sak ble publisert 7. mars](#). Vi var de første til å ha et intervju med henne på norsk.

Sak nr. 3. Trønderkvinnen som elsket tiden hos IS

De neste to ukene brøt det siste IS-området i Baghouz fullstendig sammen. Tusenvis av IS-medlemmer strømmet ut fra krigsområdet. Svært mange kvinner og barn fortsatte å bli transportert til Al-Hol.

Afshin opprettholdt kontakten med en person som hadde kjennskap til hvem som ankom leiren. Den 23. mars fikk vi napp. Vi fikk opplyst at en 32 år gammel kvinne fra Trøndelag hadde kommet til Al-Hol. På det tidspunktet trodde vi at hun var den eneste etnisk norske kvinnen som hadde sluttet seg til IS.

Hun, kjæresten og en mannlig bekjent, alle tre etnisk norske fra Trøndelag, reiste til Syria for å slutte seg til IS nesten fem år tidligere. Den spesielle historien er blitt omtalt i flere norske medier.

Ingen av oss var på det tidspunktet i Syria, men vi forsøkte å få en bekreftelse på at det virkelig var den norske kvinnen som hadde dukket opp i Al-Hol. Vi ble usikre fordi vi blant annet fikk opplyst at hun var 23 år gammel, hvilket er ni år feil (dette skulle senere vise seg å skyldes en misforståelse).

Samtidig fikk vi opplyst fra en kontakt at Al-Hol-leiren var stengt for journalister og at den kom til å være stengt i en måned fremover.

Vi forsøkte å skaffe et bilde eller et lydopptak med kvinnen, men flere dager gikk uten at vi lyktes. Kommunikasjon med kilder i Syria var på dette tidspunktet svært krevende.

Vi ønsket å reise til leiren selv, men de syriskkurdiske myndighetene ga stadig motstridende informasjon om hvorvidt de vil la journalister slippe til i leiren.

Vi diskuterte om Tor Arne skulle være med til Syria, men var i tvil siden vi fikk opplysninger som tydet på at hans tilstedeværelse kunne gjøre det enda vanskeligere å komme inn og gjøre et intervju.

Den 28. mars fikk vi klar beskjed fra syriske myndigheter om at Al-Hol-leiren var stengt for journalister. Aftenpostens ledelse bestemte seg likevel for at Afshin skulle reise inn i Syria, men at han skulle reise inn alene.

Tre dager senere skjedde det to ting. En kilde sendte Afshin et lydopptak med den 32 år gamle kvinnen. Afshin fikk lyttet til meldingen, men før han fikk videresendt den til Tor Arne, slettet avsenderen meldingen ved en feiltagelse. Afshin fikk også et tips om en navngitt norsk-afrikaner som skal ha blitt drept i Syria. Betydningen av dette tipset skal vi komme tilbake til nedenfor.

Opplysningene vi fikk den dagen overbeviste oss om at vi måtte følge opp videre, men samtidig hadde vi også problemer. Ikke bare fikk vi beskjed om at Al-Hol var stengt for journalister, Afshin fikk dessuten beskjed om at den kurdiske selvstyremyndigheten i Irak (KRG) ikke ville la ham passere grensen fra Irak til Syria. Løsningen ble å kjøre en flere timer lang omvei via Mosul til en grensepost lenger sør. Dette er en grensepost som ikke er helt offisiell, men takket være Afshins gode kontakter med de mange ulike politiske grupperingene og militsene i området, fikk han likevel lov til å passere. Etter to dager fant han ut at en kommandant han møtte under krigen om Sinjar i 2015, var sjef for avdelingen som utstedte tillatelser til å krysse grensen. Denne sjefen skaffet Afshin det han trengte.

På dette tidspunktet var altså Al-Hol-leiren offisielt stengt for journalister, men Afshin hadde fått med seg et dokument som fikk ham over grensen. Dette samme dokumentet brukte Afshin som et slags "frikort" for å komme inn i leiren. Vaktene burde vel egentlig ikke godtatt dette dokumentet, men gjorde det likevel.

Metoden for faktisk å finne den trønderske kvinnen, ble den samme som sist. Han gikk gjennom mottaksdelen av leiren og ropte ut kvinnens navn inntil han fant henne. Intervjuet skjedde i Al-Hol den 6. april og [saken ble publisert to dager senere](#).

Flere av tingene den 32 år gamle kvinnen sa, virket svært provoserende på norske lesere. Hun forherliget tiden i IS' "kalifat" og omtalte tiden der som "den beste tiden i hennes liv". Forbrytelser IS sto bak, ble bagatellisert. Norske politikere omtalte uttalelsene som en provokasjon. En ledende politiker i Fremskrittspartiet sa han håpet hun aldri satte sine ben i Norge igjen.

Sak nr 4. De fem foreldreløse barna

Som nevnt i forrige kapittel, fikk Afshin et tips den 31. mars. Ifølge tipseren kom det fem foreldreløse norske barn til Al-Hol-leiren. Navnene til de fem barna ga oss informasjon om hva faren het (slik det er vanlig med arabisk navntradisjon). Ifølge tipset kom mannen til Syria sammen med sin etnisk norske kone en gang mellom 2013 og 2015. Han skal ha blitt drept, mens moren var forsvunnet, antatt drept. Vi fikk oppgitt et mulig fornavn på kvinnen, men navnet hørtes ikke spesielt norsk ut (det skal senere vise seg at navnet vi fikk ikke var helt korrekt stavet).

Vi forsto at dette var noe vi måtte følge opp, men sto overfor flere problemer.

For det første kom vi som tidligere nevnt i denne rapporten, ikke frem til Al-Hol-leiren. Faktisk kom vi ikke engang inn i Syria.

For det andre var navnet på faren et temmelig vanlig arabisk navn. Vi gjenkjente det ikke som et navn vi kjente fra det norske jihadistmiljøet. Moren hadde vi bare et fornavn på, og det stemte ikke overens med navnene på noen av de norske kvinnelige syriafarerne vi kjente fra før.

Vi sjekket med kilder som kjenner det norske jihadistmiljøet. Den ene av dem bekreftet at en mann med navnet vi hadde fått, hadde reist fra Norge til Syria i den aktuelle perioden. Kilden kunne imidlertid ikke gi noen flere opplysninger.

De neste dagene fulgte vi to spor. Det ene var å forsøke å få mer informasjon fra personer som kjenner det norske jihadistmiljøet. Det ga i utgangspunktet ikke noen resultater.

Det andre sporet var å forsøke å finne den norskafrikanske mannen i offentlige registre i Norge.

Tor Arne kontaktet Trond J. Strøm, som vi vet fra tidligere er den i Aftenposten med best kunnskap om personsøk i offentlige registre som skatteregisteret og Folkeregisteret samt i åpne kilder.

Den første tilbakemeldingen fra Trond var at dette var vanskelig, siden vi hverken kjente mannens alder eller tidligere bosted.

Trond ba om hjelp fra en kollega med bedre kunnskap om arabiske navn, som forklarte at det navnet vi hadde fått oppgitt, både fornavnet og etternavnet, kunne skrives på mange forskjellige måter. Flere varianter ble forsøkt - uten hell.

Først dagen etterpå, etter at Tor Arne etter kontakt med en kilde hadde kommet med innspill om en annen måte å skrive navnet på, fikk Trond et treff i gamle ligningsbaser. Riktignok ga søk på for- og etternavn ingen treff, men da han søkte

bare på etternavnet, fikk han opp en kandidat med nøyaktig lik skrivemåte på etternavnet og *nesten* likelydende skrivemåte på fornavnet.

Mannen Trond hadde funnet, var ifølge registeret 31 år gammel og utvandret fra Norge.

Opplysninger fra Skatteregisteret tydet på at han sluttet å betale skatt til Norge omtrent da han vi lette etter skal ha reist til Syria. Vi fikk også opp flere adresser der han skal ha bodd, hvilket skulle bli nyttig senere.

Dessverre viste ligningsbasene etter 2006 hverken full adresse eller fødselsdato (kun postnummer, poststed og fødselsår), og man trenger en av disse for å finne en person i Folkeregisteret.

Ved å søke på mannens navn på norske domener i Google (søke på navnet og `site:no` for å begrense søket til norske domener), fant Trond et bufret treff fra en telefonkatalog. Et bufret treff hos Google er en side som nå er borte fra nettet, men som fremdeles er lagret hos Google i en periode før det slettes helt. Her sto mannen oppført med et mobilnummer - og en postadresse på Østlandet.

Trond søkte på mannens navn og denne postadressen i Folkeregisterets historiske opplysninger, og da ble det treff. Dermed fikk vi tilgang til fødselsdato, personnummer og bosteds- og navnehistorikk. Og vi så hvor han hadde opplyst at han hadde innvandret fra.

Her kom det også frem at mannen hadde skiftet navn. Det tidligere navnet hørtes mer fransk ut, noe som kunne stemme overens med at han ifølge Folkeregisteret var fra et land der fransk er andrespråk på grunn av kolonitiden.

Søk i Google og i avisbasen Retriever / Atekst med mannens opprinnelig navn førte Trond til flere artikler som omtalte mannen mens han var gutte- og juniorspiller for flere fotballag fra Østlandet.

Han fant også det nye navnet hans på Facebook-sidene til Profetens Ummah, som kanskje var det viktigste miljøet for ytterliggående islamister i Norge. Profetens Ummahs Facebook-sider er slettet for lengst, men vår tidligere kollega Lene Li Dragland, som har gått av med avtalefestet pensjon, var klok nok til å lagre informasjonen derfra før sidene ble tatt ned.

Facebook-siden i mannens nye navn fantes fortsatt. Det hadde ikke vært aktivitet på siden på mange år, men venneliste og gamle poster var intakt. Her skulle vi også finne nyttig informasjon.

Vi hadde nå mye informasjon vi kunne gå videre med, men manglet fremdeles viktige biter, deriblant navnet på de fem barnas mor. Trond fant ingen person med etternavnet vi nå vet er riktig og fornavnene vi har fått oppgitt for moren, heller ingen med disse fornavnene som har bodd på samme adresse som barnas far.

Afshin hadde på dette tidspunktet ikke klart å komme seg inn i Syria. Og dersom han kom seg inn i Syria, kunne vi ikke vite om han ville komme inn i Al-Hol eller om det gikk an å finne barna i kaoset der.

Et par dager senere klarte Afshin å komme seg inn i Al-Hol, til tross for at den offisielt var stengt for journalister (se hvordan i forrige kapittel). Han fant den 32 år gamle

kvinnen fra Trøndelag og intervjuet henne (som nevnt i forrige kapittel), men han fant ikke de fem barna.

Den neste dagen jobbet vi på spreng med saken om kvinnen fra Trøndelag, samtidig som Afshin forberedte seg på hva han skulle gjøre dersom han fant barna.

- Hva tenker du om barna, spurte Afshin i en WhatsApp-melding til Tor Arne. - De er barn, kan man snakke med dem? Han hadde et viktig poeng. Ville det være riktig å intervju barn som var i en så ekstrem situasjon, særlig når spørsmålet var hvem som var foreldrene deres og hvor det var blitt av dem.
- Noen må passe på barna. Kan du snakke med dem? var rådet fra Tor Arne. - Det kan hende de eldste barna er gamle nok til å kunne fortelle noe viktig.

Dagen etter klarte Afshin å komme seg inn i leiren igjen. Han fikk ikke lov til å ta med seg kameraet sitt, men hadde med seg telefonen. Offisielt var det fremdeles ikke lov for journalister å komme inn i leiren.

En kontakt i leiren som visste om de fem norske barna, hadde merket seg at kvinnen som passet på dem, var en kvinne som kalte seg Fatima.

Han visste omtrent hvor Fatima befant seg og tok med seg Afshin dit. Kontakten var bekymret for at det skulle bli avslørt at han hjalp en journalist, men sa at Afshin skulle få to minutter.

Han ropte på Fatima, som viste seg å være en kvinne Afshin hadde snakket mye med dagen i forveien.

Hun hadde da nektet for at hun visste om de fem norske barna. Da han nok en gang konfronterte Fatima, sa hun først at hun ikke stolte på noen. Men siden Afshin var blitt fulgt dit av kontakten hun kjente fra før, gikk hun likevel med på å hjelpe ham.

Hun viste ham barna og spurte ham om han kunne snakke norsk med dem. Da Afshin henvendte seg til barna på norsk, svarte de to eldste barna ham på norsk. De to andre bekrefter deretter at også de forsto norsk.

Han fikk bare to minutter på seg til å snakke med barna og til å snakke litt mer med kvinnen som har passet på dem, men han fikk også tatt det viktige bildet av dem sittende på teppet fra UNHCR.

Problemene vi sto overfor, var imidlertid de samme. Vi fikk ikke vite noe mer om hverken moren eller faren til barna. Vi var ikke noe nærmere å få identifisert dem eller vite om de har noen slektninger i Norge.

To dager senere tok Tor Arne for seg de gamle avisartiklene som omtalte faren som ung fotballspiller. En hel dag gikk med til å finne frem til trenerne som trente ham opptil 15 år tidligere.

Den ene fortalte at han lærte tenåringen som nettopp hadde kommet fra Afrika, å gå på ski.

- Han var et fantastisk fotballtalent, sa den gamle treneren.

En trener som kjente ham litt senere, mens han bodde et annet sted på Østlandet, fortalte at unggutten var med på noen treninger, men deretter forsvant. Ingen av dem visste noe om veien han senere tok inn i et jihadistisk islam.

Å ringe flere mennesker i fotballmiljøet fremsto som en blindgate. Stemningen var dyster da Tor Arne rapporterte til redaksjonen morgenen etterpå. - Jeg trenger mer tid, var beskjeden.

Tor Arne valgte å gå tilbake til Facebook-siden Trond hadde sendt ham uken i forveien. Han hadde nølt med å følge dette sporet, siden tidligere erfaringer tilsa at det er en sterk grad av hemmelighet innen Profetens Ummah.

Men i stedet for å gå etter navn innenfor Profetens Ummah, valgte han å se på hvem som hadde gitt barnas far respons på Facebook flere år i forveien. Det var tre personer, en kvinne med et afrikansk klingende navn, en mann med et ikke-norsk navn fra Østlandet og en kvinne fra byen der barnefaren spilte fotball som ungdom. Dermed var det naturlig å forsøke den sistnevnte kvinnen først. Et søk hos 1881 ga telefonnumrene til kvinnen.

Kvinnen svarte. Tor Arne forklarte, så omtentst han kunne, hva saken handlet om, og kvinnen bekreftet at hun kjente mannen vi så gjerne ville vite mer om.

Hun kjente ham faktisk veldig godt, særlig de første årene han var i Norge.

Vi skal ikke komme for mye inn på hva samtalen inneholdt, men for første gang fikk vi nå vite fornavnet til moren til de fem barna.

Kvinnen satte oss også i forbindelse med en slektning som satt på enda mer informasjon.

Samtalene var vanskelige. Det er ikke lett å snakke med folk om at en person de har kjent nært, har reist til Syria og sluttet seg til en grusom terrorgruppe. Personene ga oss uvurderlig hjelp og vi forsto mye mer om hvem foreldrene til de fem barna var.

Men vi fikk også høre at "dette skulle de egentlig ikke snakke om". Vi fikk en mistanke om at noen, og da antagelig politiet, hadde bedt disse personene om ikke å si for mye om det radikale muslimske miljøet.

Bevæpnet med riktig skrivemåte på fornavnet til barnas mor, tok Tor Arne igjen kontakt med Trond.

- Takk, det var det jeg trengte, var svaret noen minutter senere. Ved å søke med riktig fornavn til moren og en av farens kjente adresser, fant vi morens fulle navn. Først i ligningsbasen, og etterpå i Folkeregisteret.

Det var en etnisk norsk, 30 år gammel kvinne vi hadde identifisert. De neste minuttene med frenetiske søk i skatte- og Folkeregisteret fortalte oss at også hun sluttet å skatte til Norge omtrent da familien dro til Syria.

Trond fant nå kvinnens søster og hennes foreldre. I løpet av noen minutter visste vi hvor de bodde, hvor de jobber og hvilke telefonnumre de hadde.

Tor Arne informerte Afshin, som var på vei hjem til Norge. - Det var fort gjort. Helt fantastisk. Kan vi møte dem? sa han.

Vi ventet til dagen etterpå før Tor Arne forsøkte å kontakte bestefaren. En plan ble lagt for hva han skulle si, men det var ikke mange ordene han rakk å få frem før han ble avbrutt. Bestefaren svarte at han var på et treningssenter, og la på. Han ringte ikke tilbake.

En tekstmelding ble sendt: "Dette er en melding fra Tor Arne Andreassen. Jeg er Midtøsten-korrespondent for Aftenposten. Jeg ringte deg tidligere i dag, men du var for opptatt. Jeg skulle gjerne ha snakket med deg om en viktig sak. Er det et tidspunkt i dag da jeg kan ringe deg?"

Ikke noe svar. Vi forsto at de kanskje ikke ville snakke med oss. Ikke så rart, kanskje. Tre dager gikk og en ny tekstmelding ble sendt: "Jeg beklager veldig å forstyrre og jeg har forståelse for at dere kanskje ikke har lyst til å snakke med noen fra pressen. Men det har seg slik at vi har vært på reportasjereise i Syria og har fått opplysninger som knytter seg til [datterens navn]. Vi skulle gjerne ha delt denne informasjonen med dere. Mvh Tor Arne Andreassen i Aftenposten."

Det fikk bestefaren til å ringe tilbake. Tor Arne fortalte ham det vi visste, om at fem barnebarn var i leiren i Al-Hol og at datteren hans var savnet.

Etter den første samtalen følte Tor Arne at vi hadde kommet et langt steg videre. Han spurte besteforeldrene om de ville snakke med Afshin, som kunne gi dem enda bedre informasjon om hva han opplevde i leiren.

Også denne samtalen gikk bra. Vi ble enig med besteforeldrene om at vi skulle komme til dem og vise dem bildet Afshin hadde tatt av barnebarna deres.

Besteforeldrene fikk velge hvor vi skulle treffes.

Dagen etter fløy Tor Arne fra Istanbul til Norge og møtte Afshin utenfor stedet der vi hadde avtalt å møte besteforeldrene.

Vi noterte ikke så mye fra samtalen vi hadde med besteforeldrene, men Tor Arne skrev ned det bestemoren leste opp fra en meldingsutveksling hun hadde hatt med datteren mens datteren og barna var i Syria. Besteforeldrene ga tillatelse til at vi kunne bruke dette i artikkelen.

Bestemoren viste oss også et bilde datteren sendte henne. Det viste de fire eldste barna mens de var i Syria. Vi kjente igjen barna på bildet. Det var de samme barna som Afshin tok bilde av i Al-Hol-leiren.

Besteforeldrene sa til oss at de mente norske myndigheter måtte gjøre mer for å hjelpe de norske som var i Al-Hol med å få komme hjem til Norge.

– Politikerne er veldig flinke til å prate, men det er på tide at de tar grep og handler, sa bestefaren.

Vi ringte senere til Utenriksdepartementet for å høre hva de mente. Utenriksminister Ine Eriksen Søreide sa hun var sterkt bekymret for barna og at "de jobber aktivt med å se på mulige løsninger i nært samarbeid med andre europeiske land, inkludert Sverige"

De ba besteforeldrene til de fem søsknene om å ta kontakt.

Responsten var umiddelbar den dagen [reportasjen](#) sto på trykk i Aftenposten. Denne gangen ga ikke regjeringen uttrykk for at det er vanskelig å få gjort ting i Syria.

Statsminister Erna Solberg inviterte Aftenposten til [intervju](#) og gjorde det klart at norske myndigheter skulle hente hjem de foreldreløse barna.

Et stykke ut i mai måned fikk vi opplyst fra kilder at barna ikke lenger var i

Al-Hol-leiren. Mot slutten av måneden fikk vi vite at de kom til å bli hentet ut snart.

Utenriksdepartementet tok like etterpå kontakt med oss og ba oss om å ikke melde det vi visste. Det kunne være farlig for barna og dem som skulle hente dem, ble det sagt.

Aftenposten var ikke i tvil om hva vi måtte gjøre. Vi meldte ikke noe før vi fikk bekreftet at barna var ute av Syria, selv ikke da andre medier meldte at de var på vei ut om formiddagen den 3. juni.

Sak 5. De to søstrene fra Bærum

Den 3. juni var i utgangspunktet en meget frustrerende dag. Vi måtte vente med å melde en nyhet vi visste om, nemlig at de fem barna ble uttransportert. Hele dagen følte det som om vi sto på feil sted og ikke fikk med oss noe. Heldigvis hadde vi en sak i bakhånd.

Afshin var nemlig tilbake i Syria, men kunne ikke melde noe om hva som skjedde med de fem barna. Myndighetene i Syria var vanskelige å ha med å gjøre, og Afshin måtte vente i flere dager på en tillatelse til å besøke Al-Hol-leiren. Vi visste ikke om det ville være mulig å få noe ut av besøket, men siden det ikke så ut som om noe skjedde med uttransporteringen av barna, tok han turen til leiren, lørdag 1. juni.

Afshin visste hvem han skulle se etter. Han hadde nemlig hatt en tanke som gnaget i bakhodet. Hvem var de to somaliske kvinnene som passet på de norske barna?

Den ene av dem hadde bedt ham om å snakke norsk med barna. Hvordan kunne hun vite om han faktisk snakket norsk med barna? Var det slik at disse to kvinnene også var norske? Og var de to kvinnene i så fall de to søstrene fra Bærum som medvirket i Åsne Seierstads bok "To søstre"?

TV2 og Aftenposten hadde fått lov til å besøke leiren den samme dagen. Afshin traff TV2 ved porten. Værsgod, Aisha venter på deg, sa TV2s team.

Men Afshin vil ikke treffe Aisha denne gangen. Han ville snakke med Fatima, den ene av de to kvinnene som hadde passet på de fem søsknene.

Han snakket med vaktene om at han ville snakke med Fatima. Etter en stund kom de tilbake med en somalisk kvinne, men dette var ikke den riktige Fatima. Den vaktene hadde kommet tilbake med, var en svensk Fatima, en kvinne som var mye lavere enn den Fatima Afshin ville ha tak i.

- Det er ikke riktig Fatima, jeg vil snakke med hun som er høy, sa Afshin.

Men, skulle det vise seg, denne svenske kvinnen kjente den riktige Fatima.

Sammen gikk de inn i leiren og den svenske Fatima var nå blitt guiden hans. De trasket rundt i leiren i en time, for den svenske kvinnen ville ikke at vaktene som var med dem skulle skjønne hvor teltet til de andre kvinnene var.

Til slutt kom de endelig frem til en person som virket lovende. Hun var høy, noe vi vet at de to Bærum-søstrene er.

- Er du (navnet til den ene av søstrene), spurte Afshin.
- Ja, var svaret.
- Kan du snakke norsk?

- I don't want to speak Norwegian.
- Let's speak Norwegian, come on.

Hun sa hun ikke hadde snakket norsk på lenge, men til slutt gikk hun med på å snakke norsk. Hun ville vite hvordan det hadde gått med de fem søsknene. Afshin svarte at norske myndigheter tok seg av barna og at hun ikke trengte å være bekymret.

Kvinnen bekreftet at hun var den yngste av de to somaliskættede søstre fra Bærum. Afshin fikk bekreftet at han hadde funnet de to søstrene fra Åsne Seierstads internasjonale bestselger "To søstre".

Oppglødd sendte han noen timer senere et syrisk nummer til Tor Arne og den korte meldingen "ring meg". Tor Arne var sent ute til et 50-årslag i Oslo, men plukket med seg notatblokken. Mens de andre gjestene nippet til en velkomstdrink, noterte han ned det Afshin leste opp fra sine notater fra intervjuet med den ene av de to søstrene.

Intervjuet ble skrevet ut dagen etter, men vi bar på et mikrogram av tvil. Kunne vi være helt sikre på at det var den ene av de to søstrene vi hadde snakket med? Et forsøk på å kontakte familien til de to søstrene var ingen suksess. De ville ikke gi oss noen bekreftelse på at søstrene var i Al-Hol-leiren.

Men kvinnen vi hadde snakket med i leiren, snakket norsk. Hun ga oss sitt egentlige navn, ikke pseudonymet Seierstad ga henne i boken. Hun hadde også gitt oss andre kontrollerbare opplysninger.

Til slutt var det en kilde vi kontaktet som fjernet den siste tvilen. Vi hadde funnet de to søstrene.

Vi sendte ut [saken](#), som straks dominerte nyhetsbildet. I løpet av de neste to dagene solgte den flere Aftenposten-abonnementer enn noen utenrikssak noensinne.

Etikk og spesielle problemstillinger

Et mikrofonstativ for kvinnene?

Hver gang vi publiserte en av våre reportasjer om IS-kvinnene, ble vi konfrontert med beskyldninger om at vi drev en kampanje for at IS-kvinnene skulle få returnere til Norge. Det kan vi ikke si oss enig i. Vi har gjort det vi kunne for ikke å fungere som mikrofonstativ for dem eller deres meninger.

Vi har stilt tøffe spørsmål og vi har vist frem for leserne at dette er kvinner som har reist frivillig til Syria for å knytte seg til en organisasjon som har begått mange grusomheter. Når kvinnene har hevdet at de ikke har bidratt til disse grusomhetene, og kun har passet barn, laget mat og vasket huset, har vi tatt med at de ifølge norske domstoler like fullt bærer et ansvar og vi har bedt om deres mening om for eksempel overgrepene mot den etniske minoriteten jesidiene.

Når noen lesere da likevel har hevdet at vi løper kvinnenes ærend, er det fristende å spørre seg om disse personene ville vært kritiske nærmest uansett. Når man ser noe

av utskjellingene som havner i e-posten, kan man undre seg over om disse personene har brydd seg med å lese hele saken.

Ødelegger vi for kvinnene og barna?

Vi har kun identifisert én av IS-kvinnene vi har intervjuet i Syria siden 2018, og i det tilfellet var det en kvinne som selv tidligere hadde søkt oppmerksomhet i mediene. Når vi har unnlatt å melde hva de andre heter og bruke bilde av dem, har det blant annet vært av hensyn til personene selv, men også av hensyn til deres familier. Vi har ikke mottatt rapporter fra noen av kvinnene om at ting vi har skrevet, har vært et problem for dem i leirene.

Som et tankeeksperiment kan man tenke seg at vi hadde sensurert det kvinnene sa, og for eksempel hadde tatt bort det som kunne gjøre norske myndigheter mer negativt innstilt til dem. Vi anser en slik tilnærming for å være helt uaktuell. Dette er voksne mennesker som er fullt i stand til å tenke gjennom hva de sier. Vi som reportere må søke sannheten om hva disse menneskene står for og belyse hva de har vært med på.

Hensynet til barna

Alle unntatt én av kvinnene vi har intervjuet, har hatt barn. Vi har beskyttet barnas identitet, enten ved å sladre ansiktene eller ved å ta bilder bakfra. I mange av sakene vi har publisert i løpet av året, har vi problematisert de norske myndighetenes uvilje til å hente hjem både barna og deres mødre. Vi har også laget flere reportasjer der vi har fått frem hvor vanskelige forholdene er i leirene og særlig da i Al-Hol-leiren.

Sikkerheten

Arbeidet med disse reportasjene har ikke vært spesielt farefullt, sammenlignet med annet arbeid vi har gjort ved fronten i Irak og Syria. Det er likevel ikke helt risikofritt. Mens vi har vært i Syria har det skjedd flere terrorangrep i områder der vi har oppholdt oss. Det har hele tiden vært en liten risiko for et angrep fra såkalte sovende celler, små grupper med terrorister som holder seg i ro, for deretter å slå til når man minst aner det.

Å ferdes i Al-Hol-leiren er heller ikke farefritt. Det har vært flere knivangrep mot vaktene og rapporter om steinkasting. Vi har som regel blitt pålagt å ha med oss et par av leirens vakter når vi har gått rundt i leiren. Men dette vaktholdet har ikke vært tilstrekkelig til at det har vært utenkelig med et angrep mot en besøkende journalist. Når det er sagt, vil vi understreke at vi ikke har opplevd noen truende situasjoner i Al-Hol eller noen av de andre leirene.

Reporterne som har vært ute på reise, har hele tiden anstrengt seg for å samle informasjon både lokalt og fra andre kilder for å være klar over risikoene, og dermed vite best hvordan vi skal unngå farlige situasjoner. Vi har hele tiden benyttet lokale sjåførere som kjenner området meget godt. For Afshins del har det vært en klar fordel

at han snakker språket og slikt sett kan fange opp signaler om at noe ikke er helt som det skal.

Myndigheter som noen ganger motarbeider pressen

Myndighetene i den kurdiskkontrollerte delen av Syria skal ha ros for at de slipper journalister inn og for at de sørger for såpass god sikkerhet at vi føler at det går greit å ferdes rundt og bo i byene. Slik er det ikke i resten av Syria.

De lokale myndighetene har imidlertid vært lite konsekvente når det gjelder det å slippe journalister til der det er interessant. Vi har opplevd å bli holdt borte fra fronten, særlig når det foregår ting de vet er kontroversielt.

Pressens tilgang til Al-Hol og andre leirer har vært svært skiftende. Noen ganger har det vært fritt frem, andre ganger fullstendig stopp. Og stort sett hele tiden har vi måttet slite med et tungrodd, lite oversiktlig og unødvendig byråkrati for å få tilgang. Vår mulighet til å jobbe har dessuten vært lite forutsigbar. De gangene leirene har vært stengt for pressen, har det vært svært vanskelig å få troverdige opplysninger om når de vil åpne igjen. Dette har gjort det svært vanskelig for avisledelsen å avgjøre om de skal bruke store ressurser på å sende reportasjeteam til Syria. Aftenposten har dessuten opplevd problemer med å krysse grensen fra Irak til Syria, enten ved at vi har fått beskjed om at vi bare kan krysse grensen én gang i måneden, eller ved at vi har fått beskjed om at grensen er stengt for oss.

Ønsket om å holde ting skjult

Under arbeidet med disse sakene har vi møtt mange mennesker som naturlig nok synes det er svært vanskelig at en av deres kjære har sluttet seg til en gruppe som IS. Vi har opplevd at dette er noe folk for alt i verden ikke vil skal komme ut.

De er redde for sitt renommé og for arbeidsplassene sine. De føler skam og som foreldre vil de beskytte barna sine, selv om de ikke forstår de valgene barna har gjort. Samtidig er de kanskje også lei pressefolk og vil være i fred. Noen av kildene har trolig også blitt kontaktet av norsk politi og blitt bedt om å ikke si noe om det de vet. Vi har hatt våre problemer, men har likevel klart å komme i land med sakene.

Konsekvenser

Den mest åpenbare konsekvensen av vår reportasjevirksomhet skjedde den 3. juni. Da ble de fem foreldreløse barna hentet ut av Syria og fraktet til Norge. Norske myndigheter ble klar over disse barna fordi vi rapporterte om dem.

Statsminister Erna Solberg hadde trolig fått et forvarsel fra Utenriksdepartementet om at saken vår ville komme. Samme morgen som den sto i avisen, gjorde hun det klart at norske myndigheter ville anstrenge seg for å få barna ut av Syria. Det innebar et skifte i den norske politikken.

Statsministeren sa også at man var villig til å hjelpe barna som ikke var foreldreløse med å komme hjem. Forutsetningen var at foreldrene, og da i praksis moren, lot

myndighetene ta med barna mens kvinnene måtte være igjen i Syria. Dette var også et signal som den norske regjeringen hittil ikke hadde gitt.

Så langt har den nye linjen fra regjeringen ikke ført til at noen av de andre barna er blitt returnert til Norge. Årsaken er at mødrene ikke vil la barna reise fra dem. De mener det ville være et overgrep mot barna. Flere eksperter har sagt seg enig, de mener en adskillelse fra mor kan innebære enda et traume.

Skjebnen til de resterende barna har skapt en heftig debatt i Norge. Noen har ment at hensynet til barna veier så tungt at man må hente hjem mødrene deres også. Andre har ment at det må være opp til mødrene å ta valget, sende barna fra seg eller beholde dem hos seg i Syria.

Uenigheten har splittet det norske politiske landskapet og til dels tvers gjennom regjeringskoalisjons partier. Til tider har det sett ut til at saken har hatt potensial til å splitte regjeringen, men hittil har ikke det skjedd. Forsøk på å samle Stortinget mot regjeringens politikk har også mislyktes. Like fullt har saken fremstått som kontroversiell og splittende.

Aftenpostens reportasjer var med og la fundamentet for en sak som har potensiale i seg til å bli svært krevende for norske politikere.

Intervjuene med IS-kvinnene har vært med på å prege holdningen til befolkningen generelt og norske politikere spesielt. Flere norske politikere har gitt uttrykk for at de har mislikt noen av kvinnenes holdninger sterkt. For eksempel sa en politiker fra Fremskrittspartiet at han håper en av kvinnene aldri setter sin fot på norsk jord igjen. Det virker som om norske politikere har sterk sympati med barna til kvinnene, men at de samtidig oppfatter at det i deler av befolkningen vil være lite populært dersom de bidrar til å hente disse kvinnene til Norge.

Og hvordan går det med de fem foreldreløse barna? Vi kan ikke skrive for mye om det i denne offentlige rapporten, men alt tyder på at det går veldig bra med dem. De er i ferd med å bli godt integrert i det norske samfunnet. Besteforeldrene vil at det skal være mest mulig ro rundt barna, men dersom det blir mulighet for det vil vi følge opp på et senere tidspunkt.

Avslutning

Arbeidet med ettervirkningene etter Den islamske staten har vært krevende, men også svært givende. Vi opplever at dette ligger i kjerneområdet av det vi bør drive med. Vi bidrar til å avdekke grusomheter som er blitt begått, viser hvordan de ekstreme holdningene ikke har forsvunnet og hvordan dette kan utgjøre en mulig trussel for hele verden.

Vi har gått tett på enkeltmenneskene, både dem som sluttet seg til terrornettverkets såkalte kalifat, og har i en rekke andre reportasjer vist frem ofrenes lidelser. Ikke minst har vi fått frem at det er mange barn med i bildet, som uansett ikke bør lastes for foreldrenes gjerninger.

Det var en stor glede for oss da vi fikk bekreftelsen på at de fem foreldreløse barna var blitt hentet ut av Syria. Vi har som nevnt fått rapporter om at det går bra med barna i Norge. En hyggeligere tilbakemelding er det nesten ikke mulig å få.

Vedlegg

Relevante reportasjer vi har hatt fra Irak og Syria i 2019:

16.01.2019: Frontsoldaten Haki har en melding til Trump: - IS er ikke slått i Syria.

22.01.2019: Kalifatets siste dager: Her flykter de siste IS-krigernes koner og barn. De får snart vite hva som venter dem.

01.02.2019: De kurdiske kvinnene fikk nok av mennenes overgrep. Bli med inn i kvinnelandsbyen.

11.02.2019: Sufian ble hjernevasket til å slåss for IS. Nå bruker han deres egne knep mot dem.

05.03.2019: Norsk tobarnsmor (28) har flyktet fra IS-området i Syria - vil tilbake til Norge.

06.03.2019: Faren til IS-enken: Mannen ville ikke la henne reise fra Syria.

07.03.2019: IS-enken: Giftet seg med fremmedkriger i Syria via Whatsapp.

12.03.2019: Evakuerte kvinner håndhever IS-justis i leiren. Lærer barna å kaste stein på kvinner uten slør.

23.03.2019: Den siste IS-skansen erklært beseiret. Aftenpostens fotograf har fulgt flukten fra kalifatet.

24.03.2019: «Kalifatet» er borte, men slik lever IS videre.

29.03.2019: Over 3000 IS-slaver er fremdeles savnet. Jesidi-kvinner må forlate barna i Syria.

08.04.2019: Trønderkvinne (32) blant de siste ut av IS-staten. Aftenposten møtte henne i Syria: «Den beste tiden i mitt liv».

15.04.2019: Barn dør av krigsskader og underernæring. FN advarer om «kritisk situasjon».

22.04.2019: Fem norske søsken alene i flyktningleir i Syria. Far er død. Mor er forsvunnet.

23.04.2019: Erna Solberg åpner for å hente hjem foreldreløse barn av IS-krigere.

24.04.2019: Ber norske myndigheter ta kontakt for å starte dialog om hjemsendelse av norske barn.

28.04.2019: Barn etter IS-voldtekter får ikke bli med mødrene hjem.

02.05.2019: 458 foreldreløse barn i overfylt flyktningleir. Det kan være enda flere.

08.05.2019: Barna til norsksvensk IS-kriger på vei til Sverige.

03.06.2019: De fem foreldreløse norske søsknene kom til Norge mandag kveld.

03.06.2019: Aftenposten fant søstrene fra Bærum i live i Syria. Passet på fem foreldreløse norske søsken.

04.06.2019: Råd fra ekspert: - De fem søsknene må ikke skilles. Deres viktigste støtte er hverandre.

08.06.2019: Oppdraget var å hente fem norske barn i Syria. Her er historien fra dem som styrte aksjonen.

12.06.2019: IS' nye våpen i Syria og Irak: Brenner avlingene.

08.07.2019: IS er ikke død. De kan raskt komme sterkere tilbake i både Irak og Syria.

17.07.2019: IS-kvinnene i Al-Hol laget truende video. - Leiren er en tikkende bombe.

18.07.2019: Hun knuste telefonen fordi den var laget av vantrø. - Jeg ble hjernevasket, sier Aisha Shezadi.

22.07.2019: Mødrene ble kidnappet og voldtatt. Barna de fikk, etterlates nå i Syria.

01.08.2019: «Anna» (19) hadde fire barn. Nå er bare stedatteren igjen i live.

08.08.2019: IS-krigere har begått grusomme krigsforbrytelser, men hva skjer med dem nå? Syriske myndigheter har en løsning.

28.08.2019: Kan familiene tvinge staten til å hente IS-kvinnene hjem fra Syria? Rettssakene er allerede i gang.

10.10.2019: Syriske flyktninger til Aftenposten: - Hvis vi ble boende i byen vår, ville vi dø.

12.10.2019: Tyrkia sa de bare skulle drepe terrorister. Sara (8) lekte i hagen da granaten traff.

12.10.2019: Frykter koordinert opprør i Hol-leiren.

13.10.2019: Video fra fronten skal vise likvidering av kurdisk fange.

13.10.2019: Hundrevis av IS-tilhengere rømmer fra syrisk leir.

13.10.2019: Minst seks drept og flere titall såret da rakett traff demonstrasjon.

14.10.2019: Etter at amerikanerne forlot dem, inngår nå kurderne allianse med USAs fiende.

14.10.2019: Det er forferdelig vanskelig å fortelle sannheten fra et krigsområde. Her er måten vi prøver å gjøre det på.

21.10.2019: Ytringsfrihetspris til Aftenposten-journalist.

21.10.2019: Erna Solberg: Vil fremdeles ikke hjelpe IS-kvinnene til Norge.